

Ústavní soud

B r n o

IV.ÚS 1458/13

Vážení,

dostal jsem nedávno papír¹, který se tváří být vyřízením mé stížnosti² na:

- chybějící nebo (věcně) zcela nedostatečné odůvodnění soudních rozhodnutí ve věci 12P 228/99 u Okresního soudu v Trutnově, resp. 21Co 385/2012 u Krajského soudu v Hradci Králové
- fakticky podjaté jednání soudu, které sice nelze soudci ze zákona vytknout, avšak podjatost rozhodování přesto je stále nepřijatelná a podjatě rozhodující soudce jedná protiústavně
- nerovný (diskriminační) přístup soudu k dětem pro jejich původ v existujícím, respektive bývalém manželství
 - nezákonné použití fiktivního, potenciálního příjmu
 - použití zcela nesmyslné „rakouské metody“, u níž soudy všech stupňů odmítly vyvrátit i komentovat mé námítky s tím, že: okresnímu soudu použití té metody nařídil krajský soud, krajský soud se odvolal na „přezkum“ metody ústavním soudem, a ústavní soud se jí odmítl zabývat s tím, že mu to nepřísluší
 - nepřezkoumatelnost, nepředvídatelnost a doloženou libovolnost výsledku použitých metod

V onom papíru se však říká, že *argumenty, které stěžovatel ve stížnosti uvedl, nevedou k závěru, že ústavní stížnost je důvodná*, a dále jsou tam obecné proklamace o tom, co Ústavnímu soudu přísluší a co ne, ovšem bez faktické souvislosti s mou stížností, když použité komentáře se s obsahem stížnosti naprosto míjejí.

Je zde například tvrzeno, že *citovaná rozhodnutí Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva na posuzovanou věc nedopadají*, nebo jinde, že *právo na spravedlivý proces nelze chápat jako garanci úspěchu v řízení*, a samozřejmě také, že *Ústavní soud není v zásadě oprávněn bez dalšího zasahovat do rozhodování obecných soudů*.

1 dostupné na: <http://www.scheuer.estranky.cz/file/78/ivus1458-13.pdf>

2 dostupné na: http://www.scheuer.estranky.cz/file/77/ustavni_stiznost.pdf

Nestěžoval jsem si však vůbec na svůj neúspěch v řízení, ale pouze na nepřipustný, nezákonný a protiústavní postup soudu. Nenavrhoval jsem žádný výsledek jednání, žádal jsem pouze o spravedlivé posouzení – a věcně jsem popsals, čím vším soudy toto právo zneuctily.

Rozhodnutí Okresního soudu lze dobře chápat jako můj úspěch – ale já se přesto odvolal, právě a jen pro zjevné a nepřipustné pochybení soudu.

Odkazoval jsem na nálezy Ústavního soudu, například ten, požadující *presvědčivé, racionální, logické a vyčerpávající zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, neboť jen věcně správná (zákonu zcela odpovídající) a náležitě, tj. zákonem vyžadovaným způsobem, odůvodněná rozhodnutí naplňují ústavní kritéria plynoucí z Listiny*. (IV. ÚS 2319/11), a jiné, například ten, deklarující *povinnost soudu vyřešit otázku srovnání životní úrovně rodiče a nezletilého dítěte, kdy jde o relevantní podklad pro správné určení výživného* (I.ÚS 527/06, což je dokonce náleží soudu týkající se přímo této věci, jen v dřívějším stadiu; náleží, který obecné soudy naplnily vždy jen formálně, jen „aby se vlk nažral...“).

Před nedávnem také vydal Ústavní soud rozhodnutí II.US 979/13, jímž použití fiktivního příjmu takovým způsobem, jaký byl použit i zde, zapovídá.

Skutečně tahle práva na mou věc nedopadají?

A nebo tato citace z rozhodnutí I. ÚS 2306/12, podle kterého je ve stávajícím soudním systému *zásah Ústavního soudu nutný*:

Nad rámec rationis decidendi, jako obiter dictum, v souvislosti s rozhodováním předmětné věci poukazuje Ústavní soud na skutečnost (obdobně jak učinil v době neexistence Ústavou předpokládaného Nejvyššího správního soudu), že je ve věcech podle § 237 odst. 2 písm. b) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2012, resp. § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř. znění účinném od 1. 1. 2013 nucen provádět v nezbytných případech korekci právních názorů, která by však jinak příslušela Nejvyššímu soudu, pokud by to zákon nevylučoval. Jak konstatoval kupř. již náleží Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2008 sp. zn. IV. ÚS 1181/07 nebo náleží ze dne 13. 3. 2013 sp. zn. I. ÚS 2306/12, se zřetelem na "systém" dovolacího řízení neexistuje jiný prostředek korekce soudního rozhodnutí, jakož i prostředek sjednocování judikatury v předmětných otázkách, než je ústavní stížnost, což je nepochybně stav nežádoucí a neodpovídající důsledně principům výkonu spravedlnosti v právním státě.

Ten papír říká, že se mi nepodařilo přesvědčit o důvodnosti stížnosti.

Ústavní soud však také opakovaně deklaruje, že **je při posuzování ústavnosti postupu orgánů veřejné moci vázán pouze petitum návrhu a nikoliv jeho odůvodněním**.

Skutečně? A nebo jen někdy – zcela libovolně?

Měl bych tomu všemu tedy rozumět tak, že rozhodnutí Ústavního soudu se týkají jen někoho? A někdo jiný nemá na ochranu před svévolí nárok? A podle čeho se dá odhadnout, kdo patří mezi vyvolené, kterým soudci Ústavního soudu přiznají Ústavou zaručená práva, a kdo patří mezi ostatní, na které ta práva *nedopadají*???

Z toho, co jsem zde uvedl, vyplývá, domnívám se, zcela zjevně a nesporně, že došlo k podivnému omylu; že byla data z mé stížnosti jen jakýmsi nedopatřením, že byla pouze (selháním lidského faktoru) vepsána do usnesení připraveného k vyřízení úplně jiné věci.

A domnívám se, že takový exces lze napravit, jako lze napravit například vložení odpovědi do jiné obálky, přepsání se v osobních datech a nebo, to je nejpriléhavější, kdyby v usnesení byla namísto faktického vyřízení stížnosti vepsána nějaká pohádková bajka.

Jiné vysvětlení, než zjevný omyl, domnívám se, neexistuje.

Nebo to skutečně mělo být psáno (a podepsáno) při plném vědomí? Není to omyl, ale třeba „jen“ důsledek naprostého vyčerpání, důsledek okamžitého výronu naduté přezíravosti, nebo jakýsi projev „prasečího“ svědomí..?

Ne. To, a na tom se snad shodne každý střízlivý a věcně uvažující člověk, nejsou přijatelná vysvětlení, týká-li se věc soudce Ústavního soudu.

Ovšem jiné přijatelné vysvětlení se skutečně nenabízí.

Opravdu ne.

Přečtěte si to.

Petr S c h e u e r
podáno datovou schránkou

čtvrtek, 17. října 2013 v Libřicích

Pozn.:

text tohoto podání bude nabídnut klasickým i elektronickým médiím, jako i politickým stranám a hnutím, která mají zájem řešit neutěšenou situaci v soudnictví obecně, především ale dlouhodobě kritickou situaci v soudnictví opatrovnickém